[Gregersen.]
200 000 Kr. om Aaret dækkede Halvdelen, denne Gang dækker de 900 000 Kr. om Aaret Halvdelen eller tilnærmelsesvis Halvdelen, eller hvad det nu var for et Udtryk, det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen brugte. Ved man overhovedet, hvad Loven vil komme til at koste? Det ærede Medlem Hr. Hauberg udtalte, at man var veget tilbage for at nedsætte Børneantallet i Klasserne, fordi man ikke kunde overse de økonomiske Virkninger. Dog har man her faste Tal at regne med, man ved, hvor mange Børn der er, man ved, i hvilke Aldersklasser de er, det kan man regne ud. Men det har man ingen Oversigt over. Har man da Oversigt over alt det andet, hvor det forekommer mig at være langt vanskeligere at klare, hvad det vil koste? Man har for længst forladt de berømte Borgbjergske 2 Mill. Kr., men det kan i og for sig i den Forbindelse være lige meget, om det koster 40 Mill. Kr. eller 80 Mill. Kr. — jeg ved ikke, hvad det koster. Men saadan som Paragraffen er affattet, kan man ikke med Rette gaa ud og sige, at naar Lovforslaget er gennemført, vil Staten paatage sig det halve af Udgifterne.

Jeg kan yde Ministeren Anerkendelse for de betydelige Ændringer, der i Tidens Løb er sket, af hvilke Opgivelsen af det tvungne ottende Skoleaar er det vigtigste. Jeg har intet imod Udvidelsen af Timetallet, men det skal komme som et Tilbud og ikke som et Paabud til Befolkningen. Jeg er imod, at ombytte et „kan" med et „skal". Ingen er nærmere end Børnenes Forældre og deres lokale Repræsentanter til at bestemme Børnenes Undervisning og Opdragelse. Vi vil ikke medvirke til at svække Forældrenes Retsstilling i Forholdet til deres egne Børn og ikke heller til at svække det kommunale Selvstyre. Den Betragtning, at Staten, det vil sige Flertallet, er alt og den enkelte Borger intet, kan vi ikke dele. Det kan heller ikke være en radikal Opfattelse, og jeg kan kun beklage, at Loven, der gaar ind for denne Tanke, skal signeres af en Minister, der i Offentligheden opfattes anndelig talt som en Ætling af de gamle Friskolefolk, af Kristen Kold og af Grundtvig.

Skjerbæk: Jeg vil tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger om visse Enkeltheder i Lovforslaget, og jeg vil gerne begynde med § 2, hvor der i 4de Stykke er foreslaaet: „For Børn, der ikke kan følge den almindelige Undervisning, skal der, hvis Forholdene tillader det, oprettes en særskilt Undervisning (Værneklasser, Tunghøreklasser o. lign.)". Dèr har man foreslaaet Ordet „Værneklasser" ændret til „Særklasser". Jeg synes ikke, der er videre meget vundet ved den Ændring. Jeg skal nævne, at i Norge bruger man Udtrykket „Særskole" om det, vi her kalder „Værneskolen". Det, jeg mener, man skulde have udtrykt i § 2, er, at der er visse Børn, som paa Grund af svag Begavelse, daarligt Syn eller daarlig Hørelse eller anden Svækkelse er ude af Stand til at følge den almindelige Undervisning og derfor bør have en særskilt Undervisning. Man skulde med andre Ord stryge Parentesen, og saa vil jeg i øvrigt foreslaa, at man føjede til, at det drejer sig om Børn, som ikke trænger til Særforsorg, idet vi i de sidste Aar har faaet en Terminologi, der ganske bestemt siger, hvad der forstaas derved, og det, som den almindelige Folkeskole skal tage sig af, er jo kun de Børn, som er uden for Særforsorgen.

I Anledning af § 17 vil jeg gerne sige — det er ogsaa draget frem fra anden Side —, at jeg finder, man har lavet alt for mange tvungne Fag. Selv om man har opgivet den Begrænsning i Timetal, som før var foreslaaet for de to første Aargange, de 18 Timer ugentlig, bliver der alligevel for mange Fag til Grundskolen. Jeg vilde have foretrukket, at man havde gjort Antallet af tvungne Fag noget mindre og saa til Gengæld havde sikret de vigtigste Fag et vist ugentligt Mindstemaal. Nu gaar jeg ganske vist ud fra, at man ad administrativ Vej kan gøre noget i saa Henseende, men man kan i hvert Fald ikke ad administrativ Vej indskrænke Antallet af de tvungne Fag.

Hvad endvidere angaar de Fag, der er nævnt i § 19, altsaa for Hovedskolen og den eksamensfri Mellemskoles Vedkommende, vil jeg gøre den Bemærkning, at jeg i hvert Fald ud fra mit Arbejde har den Erfaring, at Undervisning i kvindelig Husgerning for Piger ligger langt naturligere for unge Piger, som har passeret de 14 Aar, altsaa er kommet ud af den almindelige Skole, og at denne Undervisning derfor snarere hører hjemme under en eller anden Form for Fortsættelsesundervisning.

Jeg skal tillade mig at gøre endnu en Bemærkning angaaende § 19, det er nærmest et Spørgsmaal til Ministeren. Det er ved et Ændringsforslag til denne Paragraf foreslaaet, at der paa Undervisningsplanen ogsaa kan optages Biblioteksarbejde. Jeg vil spørge, om man deri tør lægge, at ogsaa Timer, der ligger uden for den egentlige